

Ζ'.

Κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ὁ Σενάκ ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ κ. Γιδῶν Δοκβουκέ, διασήμευ μέλους τοῦ δικηγορικοῦ σώματος τῶν Παρισίων, ἐποιήσατο ἀνακάλυψιν φύσεως ὅλως διαφόρου, ἐν τῇ ὁποίᾳ οὐδεμία ὑπῆρχεν εὐαρεστος ἀποψις.

— Κύριε κόμψ, τῷ ἔλεγεν ὁ διάσημος νομομαθής, ὀφείλω νὰ σᾶς εἰδοποιήσω ὅτι τὸ ζήτημα δὲν εἶναι ὅσον νομίζετε ἀπλοῦν. Ἀνακεφαλαιώσωμεν, ἂν ἐπιτρέπτε, τὴν ὑπόθεσιν τὴν ὁποίαν φοβοῦμαι ὅτι οὔτε κἀν γνωρίζετε καλῶς.

Πρὸ πενταετίας βιομήχανοί τινες, κατασκευασταὶ ἀσδέστου παρὰ τὸ ἐν Ἀρδέσση κτήμα σας, συνέλαβον τὴν ιδέαν τοῦ νὰ συνενδώσῃ τὰ καταστήματα αὐτῶν εἰς μόνιμον ἑταιρίαν· συνέγραψαν λοιπὸν κανονισμόν, ἐξέδωκαν μετοχὰς καὶ ὠνόμασαν διευθυντὰς καὶ ἰδρυτὰς μεταξὺ τῶν ὁποίων φυσικῶς κατελάβετε καὶ ὑμεῖς θέσιν ὡς προσενεγκῶν, ἂν οὐχὶ χρήματα, ἀλλὰ τὴν σπουδαίαν δωρεάν τῶν ὑμετέρων γηπέδων. Ἀκριβῶς τότε ἀνεχωρήσατε εἰς Ἰνδίας . . .

— Λοιπὸν ! διέκοψεν ὁ Σενάκ, ἄς μὴ ἐπανερχώμεθα ἐπὶ τὰ αὐτὰ· ἀπ' ἐναντίας τὴν γνωρίζω ἕριστα τὴν ὑπόθεσιν· ἡ ἑταιρία τῶν συνενδιαφερομένων τῆς ἀσδέστου, κατηνάλωσε τὰ κεφάλαιά της ἐντὸς δύο ἐτῶν, μετὰ τὴν πάροδον τῶν ὁποίων ἔδοξεν αὐτῇ ὅτι διὰ τῆς ἀπουσίας μου ἐγὼ τῇ προὔξηνσα ὅλα τὰ δεινά της, τοῦντεῦθεν δὲ ἐδάρυνεν εἰς τοὺς ὤμους μου τὸ χρέος ἑκατὸν χιλ. φράγκων, ἅτινα καὶ δὲν ἐδράδυνα νὰ πληρώσω. Ἀλλὰ, εἰρήσθω μεταξὺ ἡμῶν, τοῦτο ἦτο μόνον σκαιὰ εἰρωνεία· διότι καὶ τὴν ζῶν μου ἂν ἐδίδον εἰς τὴν ἑταιρίαν τῆς ἀσδέστου, πάλιν οὐδ' ἑκατὸν σολδίων κέρδος δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ παρᾶσχω εἰς τοὺς μετόχους μου. Ἐπὶ τέλος ὅμως ἐπλήρωσα καὶ δὲν παραπονοῦμαι καθ' ὑμῶν, διότι δὲν προελάβετε τοῦτο. . . .

— Κύριε κόμψ, ὑπέλαβεν ὁ Γιδῶν, θὰ εἴχετε ἄδικον ἂν παρεπονείθετε κατ' ἐμοῦ, διότι σεῖς ὑπῆρξατε ὁ ἴδιος ὑμῶν κατήγορος· νομίζω ὅτι ἀκούω ἀκόμην τὸν ἀντιδικόν σας :

«Κύριοι δικασταί, εἶπεν, ἐκεῖνον ὃν οἱ δυστυχεῖς πελάται μου μάτν ἐζήτουν εἰς τὴν θέσιν του κατὰ τὴν ὥραν τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἐργασίας, ἐκεῖνον κ' ἐγὼ ζητῶ ἀπέναντί μου ταύτην τὴν στιγμήν, ἀλλὰ φεῦ ! τὸν εὐρίσκω ὅσον κ' ἐκεῖνοι· εἰς αὐτὸν δὲ μόνον ἀπόκειται νὰ δώσῃ ὑμῖν λόγον τῆς διαγωγῆς του !».

Ὁ δικηγόρος ἀπήγγειλε τὸ ἀπόσπασμα μετὰ ζωηρότητος ἐν τε τῇ χειρονομίᾳ καὶ τῇ στάσει τόσῳ γελοίας, ὥστε ὁ Ἀλδέρτος δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ τὸν γέλωτα. Ἀλλ' ἀναλαβὼν τὸν φυσικὸν αὐτοῦ τόνον ὁ νομικὸς ἐξηκολούθησεν :

— Ἐκλαμβάνετε τὸ πρᾶγμα ὑπὸ ἐποψὴν ἥκιστα σπουδαίαν, κύριε, ἀλλὰ ἐπιστήσατε, παρακαλῶ, προσοχήν, μὴ ἢ τότε πολιτικὴ δίκη φανῆ ἑλαφρὰ ὡς νηπίου παιδιὰ πρὸ τῆς σημερινῆς πταισματοδικίας. Ὁ νόμος τρέφει πρὸς τοὺς ἰδρυτὰς ἑταιριῶν δυσπιστίαν λίαν δεδικαιολογημένην ἐνίοτε, διότι δὲν ἔχουσιν ὅλοι τὴν ἰδικὴν σας ἀγαστήν . . . εὐθύτητα. Ὅχι μόνον τοῖς ἐπιβάλλει ὑποχρεώσεις αὐστηρὰς ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἰδρύσεως, ἀλλὰ καὶ εὐθύς ὡς διαπράξωσι τὴν

ἐλαχίστην παράδασιν τῶν νομικῶν διατυπώσεων, εὐθύς ὡς ἐξακριβωθῆ π. χ. ἡ ἔλλειψις καὶ τοῦ ἐλαχίστου κερματίου κατὰ τὸν καιρὸν τῆς παραδόσεως τῶν χρημάτων, τετέλεσται ! ἡ ἑταιρία ἐκμηδενίζεται ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους. Ὁ φίλος σας Καθαροῦ λοιπὸν διαβεβαίωσθε ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ περίπτωσις, ὅτι δῆλα δὴ ἡ ἀσδέστοπαραγωγὸς ἑταιρία τῶν συνενδιαφερομένων οὐδέποτε ἔσχεν ἔννομον ὑπόστασιν· οὕτω : quod vi-tiatur ab initio . . .

— Ὡ, Θεέ μου ! ἀνέκραξεν ὁ Σενάκ : « ἡ ἑταιρία νομικῶς δὲν ὑφίσταται ! . . . » νόστιμον καὶ τοῦτο ! πῶς λοιπὸν ὑφίστατο ὅταν ἐκίνησε πάντα λίθον διὰ νὰ εἰσδιδάσῃ εἰς τὸ ταμεῖόν της τὰς ἑκατὸν χιλιάδας μου ! . . .

— Αὐτὰ εἶναι δικηγορικαὶ λεπτολογίαι· τὰς ἐπινοοῦσιν οἱ βέβηλοι μόνον λειτουργοὶ τῆς Θεμίδος· διότι ἐξ ἴσου ἀληθεύει ὅτι, ἂν ἡ ἑταιρία διελύθη, οἱ μέτοχοι δικαιοῦνται ν' ἀποσύρωσιν ἕκαστος τὸ καταβληθὲν ποσόν, ὅτε καὶ ἡ δίκη παραπέμπεται εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον, εἶναι δὲ λελημένη ἐκ τῶν προτέρων. Οἱ ἰδρυταὶ δῆλα δὴ καταδικάζονται εἰς τὴν ἀπότισιν τοῦ κεφαλαίου, ἀποτελουμένου ἐκ τριῶν ἑκατομυρίων, ἐκ τῶν ὁποίων ὀγκώδης μερίς, οὐχὶ ὀλιγωτέρα τῶν δύο ἑκατομυρίων, ἀνήκει εἰς ὑμᾶς, καθ' ὅτι οἱ συνεταῖροί σας χάριν ποσότητος σπουδαίας κατέψυγον ἦδη εἰς ἐπαίτειαν. Ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν εὐρισκόμεθα ἀπέναντι τοῦ πταισματοδικείου καὶ περὶ χρημάτων δὲν πρόκειται· ἂν δὲ θεωρηθῆτε ὡς λειπόχρεως ἔνοχος ἀπατηλῶν διαδηλώσεων, σοὶ διανοίγει ἦδη τὰς θύρας της ἡ φυλακὴ, ἀγαπντέ μοι πελάται !

Ἐκ δευτέρου ἦδη ὁ Ἀλδέρτος ἐκάγχασεν, ἀλλ' ἡ φαιδρότης αὐτοῦ δὲν ἦτο πλέον ἀνέφελος.

— Ὅχι, ὄχι ! ἀνέκραξεν· οὐδέποτε μέχρι τοῦδε ἔθεσα τὸν πόδα πρὸ δικαστικῶν ὀμπγύρων καὶ τῶν παρεπομένων ὀμιλῶν· οἱ εὐγενεῖς οὗτοι κύριοι ζητοῦσι τὸ ὄνομά μου καὶ οὐδὲν ἄλλο· τί λοιπὸν ! ἦ, οἱ Παρισιοὶ ὅλοι, θὰ ἐκλονίζοντο, ἀνκάνεις, ἔστω καὶ τῶν μαστίγων ὁ φύλαξ, ἐτόλμα νὰ μοῦ κατηγορήσῃ δολιχῆτα !

— Ἀναμφιβόλως· ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν θὰ σᾶς δικάσῃ τὸ παρισιανὸν δημόσιον, ἀλλὰ τὸ πταισματοδικεῖον, ὅπερ εἶναι γνωστὸν ἐπὶ . . . σκεπτικισμῷ. Πόσον λυπηρὸν τὸ ὅτι ἐδέχθητε νὰ δικασθῆτε ἐν Παρισίοις ! δὲν ἐνοήσατε λοιπὸν ὅτι οἱ ἀγαθοὶ οὗτοι κάτοικοι τῶν ὄχθων τοῦ Ροδανοῦ οὐδὲν ἄλλο ἐπεθύμουν τόσον ὅσον ἀνέξοδα τινα ταξείδια εἰς Παρισίους ; Ἐνώπιον δικαστηρίου ἐπαρχιακοῦ οὔτε ἡ εἰσαγγελία κἀν τῶν ἀντιδικῶν μας θὰ ἐλαμβάνετο ὑπ' ὄψιν· ἀλλ' ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τὸ ἐλάχιστον ὅπερ θὰ μᾶς προσενηθῶσι κακὸν εἶναι τὸ νὰ μᾶς βαδανίσωσιν ἀμειλίχτως.

Ὁ κόμψ οὐδόλως πλέον γελῶν, μετὰ τινος δυσχερείας συνετήρει τὴν ἀλαζονικὴν πῶς ἡρεμίαν του, ἐκπληττόμενος, διότι ἠδῶνετο λεπτὰς τινὰς ρανίδας ἰδρωτὸς ἀναδρυσάσας ἐπὶ τῶν κροτάφων αὐτοῦ ἀθ' ἧς στιγμῆς ἤκουσε τὴν λέξιν «φυλακὴ», καίπερ τοσοῦτ' ἐπιχαρίτως λεχθεῖσαν ἐν τῇ ἐξελίξει τῆς συνδιαλέξεως.

— Πόσον ὠραία εἶναι ἡ ἐποχὴ μας ! . . . ἀνέκραξεν. Ἐπὶ τέλος ὅμως, ἀγαπντέ, δὲν πρόκειται ἦδη

νά μ' ἐκφοβήσῃς ὡς ἐάν ἦνν παιδίον· εἶμαι βεβαίω-
τατος ὅτι θά μ' ἀπαλλάξῃς τῆς ἀμηχανίας μου.

— Ἐλπίζω ἐξ ὅλης καρδίας, καίτοι εὐρισκόμεθα
ἀπέναντι ἀντιπάλου ἀμυνομένου λυσσώδως, ἀλλά
καί παμπονήρου πρὸς τοῖς ἄλλοις. Ἀλήθεια, ποῖον
μέρος λόγου εἶναι αὐτὸς ὁ κ. Καδαροῦ;

— Ἀγρότης γείτων μου ἐν τῇ ἐξοχῇ, τοῦ ὁποῖου
ὁ πάππος κατέκλεψε τὸν πάππον μου κατὰ τὸν και-
ρὸν τῆς ἐπαναστάσεως.

— Μοὶ φαίνεται ὅτι μανιωδῶς ἀντεπεξέρχεται καθ'
ὧμῶν, διότι ἀνακαλύπτω καὶ ἄλλο τι αἰσθημα ἐκτὸς
τοῦ συμφερντολογικοῦ, εἰς τοὺς τρόπους του.

— Νομίζω ὅτι εἶναι ἐξωργισμένος οὐχί τόσον κατ'
ἐμοῦ ὅσον κατὰ τοῦ προγόνου του, διότι μᾶς ἐκλεψε
ὀλιγώτερον ἢ ὅσον ἔδει ἐπιδειξίως. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς
ἐμέ, τὸ ἐγκλήμα μου ἀναμφιδόλως εἶναι τὸ ὅτι δὲν
ὠδήγησά τὴν κ. Σενάκ πρὸς ἐπίσκεψιν εἰς τὴν οἰκίαν
ταύτην, ἥτις εἶναι καρπὸς τῶν ἰδικῶν μας οἰκο-
νομιῶν.

— Ἐ!... Ἐ!... ἂν παρατηρῇ τις πάντοτε τὰ
πράγματα ἐκ τοῦ σύνεγγυς!... ὁ κύριος οὗτος εἶ-
ναι πλούσιος;

— Κατὰ τὰ φαινόμενα ναί· οἱ ἡμῖς τῶν κατοί-
κων τῆς περιοχῆς τῷ ὀφείλουσι χρήματα.

— Κύριε κόμην, μία ἰδέα! ἐάν ἐσυνθηκολογεῖτε
πρὸς τὸν κ. Καδαροῦ;

— Ἀγαπητέ, ἀκούσατέ με, δὲν σᾶς ἀποκρύπτω
ὅτι ἡ φυλακὴ μοὶ ἀπαρέσκει σφόδρα, ἀλλὰ παρὰ νὰ
φανῶ ἀρεστὸς εἰς τὴν ἐξοχότητα Καδαροῦ, προτιμῶ
τὴν φυλακὴν.

— Τοῦτο σημαίνει ὅτι εἶναι ἡ μεγίστη ἀφοσύνη
ἐκ μέρους ἀριστοκράτου τὸ ν' ἀναμηνύται εἰς ἐπι-
χειρήσεις ἐμπορικὰς· διότι θάπτον ἢ βράδιον ἀναγ-
κάζεται συνήθως νὰ ἐκλέξη μεταξὺ Καδαροῦ καὶ οἰ-
κονομικῆς καταστροφῆς. Καὶ ἰδοὺ πῶς ὁ κλονισμὸς
οὗτος, τὸν ὁποῖον πολλοὶ προσποιοῦνται ὅτι δὲν ἐν-
νοοῦσι, κατήνεγκε κατὰ τῆς ἀριστοκρατίας κτύπον
ἰσχυρότερον ἔτι ἢ καὶ αὐτὴ ἡ ἐξέγερσις. Ἡ ἐπο-
χὴ μας σᾶς εἶδε, κύριοι, ριπτομένους εἰκῆ ἐν τῇ πο-
λυρροίῳ τύρῃ τῶν ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων, τοῦτο
δὲ εἶναι τὸ σπουδαιότατον ἐν τῷ αἰῶνι ἡμῶν γεγονὸς
τῆς κοινωνικῆς συγχύσεως. Ἐπειδὴ δέ, ὡς ἦν ἐπό-
μενον, ἀπετύχετε, ὅλοι οἱ τυχόντες Καδαροῦ, οἱ ἐ-
κατομμυριοῦχοι δημοκράται, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀφί-
στασθε ἄλλοτε, ἠξιώθησαν πολλῶν ὑποκριτικῶν φι-
λοφρονήσεων, διότι ὅλοι οἱ ὅμοιοι ὧμῶν δὲν ἔχουσι
τὰ νῶτα ὅσον ὑμεῖς ἀκαμπτα. Ἀλλὰ δὲν ἤρκεσε μό-
νος ὁ καταναγκαστικὸς φόρος τῶν περιποιήσεων ἡ-
ναγκάσθητε προσέτι καὶ νὰ ἐργασθῆτε, κύριοι! πολ-
λοὶ δ' ἐξ ὧμῶν ἐργάζονται ἤδη ἀνευδότης ἀπὸ τῆς
αὐγῆς μέχρι τῆς δύσεως. Τοῦντεῦθεν προέκυψεν ἡ
κατάρτησις οὕτως εἰπεῖν τοῦ ἱπποτισμοῦ, οὗ τὸ προ-
νόμιον καὶ τὰς παραδόσεις διετήρει τῶς ἡ ενεργὸς
κατὰ τοὺς χρόνους τῆς εἰρήνης εὐγενῆς ἀπογονή-
τοῦντεῦθεν προέκυψεν ἡ παντελὴς ἀπόρριξις τοῦ ἔ-
ρωτος, συγκαταριθμουμένου μεταξὺ τῶν ἀπαρχαιω-
θέντων ἐθίμων, ἀπόρριξις ἀπορρέουσα ἐκ προοδευ-
τικῶν τάσεων, ἐνεκα τῆς ὁποίας στένουσιν ἤδη αἱ
γυναῖκες καὶ θυγατέρες ἡμῶν, ἀναγκαζόμεναι οὕτω
ν' ἀποβαίνωσιν ὑπεράγαν συμβιβαστικὰ πανταχοῦ

καὶ πάντοτε· διότι δὲν ἔχετε καιρὸν νὰ ἀσχολῆσθε
πλέον περὶ αὐτῶν!

— Ὡ! ἀνέκραξεν ὁ Σενάκ· μοὶ ἐκλέψατε ἓνα τῶν
ἀφορισμῶν μου.

Καὶ καταλιπὼν τὸν δικηγόρον ὁ κόμην, ἐπορεύθη
εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, τὴν καρδίαν ἔχων βεβαρημένην
ἐκ δεινῆς ἀμηχανίας, καθ' ὅτι κατενόει ὅτι ἐπέστη
ἡ στιγμή τοῦ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Ἐθρεσίαν περὶ τῶν
μᾶλλον ἢ ἥττον ἀναποφεύκτων καταστροφῶν, αἰτι-
νες ἐμπειλοῦν ἤδη τὴν τῶς ζηλωτὴν εὐδαιμονίαν
αὐτῶν.

Οὐδεὶς δύναται νὰ κατανοήσῃ ἀκριβῶς ὅποιαν ἦν-
τλησε θλίψιν ἐν τῇ συνδιαλέξει ταύτῃ, καίπερ προσ-
παθήσας ὅσον οἶόν τε ὅπως μειώσῃ τὸν ἀλγεινὸν χα-
ρακτῆρα αὐτῆς. Ἡ Ἐθρεσία ἐπεδείξατο ἐν τῇ περι-
στάσει ταύτῃ διαγωγὴν ἀξίαν ἑαυτῆς· ἐφάνη διπλο-
νότι ἤρεμος, ζωρὰ καὶ ἀνωτέρα πάσης μικροπρε-
ποῦς συγκινήσεως· τοῦναντίον δὲ μάλιστα, ἠσθάνετο
οἰσνεὶ φαιδρὸν τὴ συναισθημα ἀνακαλύπτουσα ὅτι
οὐχὶ ἀληθῆς πόθος, ἀλλὰ ὀρυμνία βιωτικῆ ἀνάγκη
παρεκίνησε τὴν εἰς Παρισίους ἐπιστροφήν τοῦ συζύ-
γου αὐτῆς. Ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος οὐχ ἥττον ἐστερήθη
τοῦ ἀπαιτουμένου θάρρους ὅπως ἀποκαλύψῃ πρὸ
τῶν ὀμμάτων αὐτῆς καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν,
πολλῶ δ' ἥττον τῇ κατέδειξε πόσον ἡ χεὶρ τοῦ Καδα-
ροῦ ἔδρα ἐν τῇ παρουσίᾳ περιπλοκῆ, τοῦθ' ὅπερ
οὐδ' εἰς ἑαυτὸν ἠδύνατο καθαρῶς νὰ ὁμολογήσῃ ἄνευ
αἰθνιδίου ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐρυθήματος. Τὸ πρῶτον
ἦδη οἱ δύο σύζυγοι ἐπὶθῆσαν ἀμοιβαίως τὴν λῦσιν
μονήρους συνεντεύξεως, ἐπιζητῶν ἑκάτερος ἀπομό-
νωσιν ἐντελῆ ὅπως ἀπαλλαγῆ πικρᾶς ἐντυπώσεως
καὶ ἀφαιρέσῃ ἐπὶ στιγμὴν ἀπὸ τοῦ μετώπου τὴν ὑπο-
κριτικὴν προσωπίδα, δι' ἧς τῶς ἀπέκρυπτον ἀπ' ἄλ-
λῶν τὰς διαβρωτικὰς ἀνδυσχίας τῶν.

Η'.

Πληροφροῦσας ἤδη τὴν σύζυγον αὐτοῦ ὁ Σενάκ
περὶ τῶν ἐπαπειλουσῶν τὸ μέλλον περιπετειῶν, ἐπέ-
ψατο ὅτι κανονικῶς ἐρρῶθιμισε τὴν συζυγικὴν ἀλλη-
λεγγύην, ἐπὶ πολλὰς δ' ἐβδομάδας ἡ Ἐθρεσία οὐδὲν
ἥττον περὶ τῆς ἐπικρατούσης δικῆς ἤκουσε. Οὐχ
ἴπτον δὲν συνάμειθα νὰ εἴπωμεν ὅτι, ὡς ἄλλοτε,
ἐπελανθάνετο καὶ αὐτῆς τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς, καθ'
ὅτι οὐδεὶς ἀνθρώπος, ὁσονδήποτε τέλειος, δύναται
νὰ τηρήσῃ ἀναλλοίωτον τὸ ἠθικὸν αὐτοῦ σθένος καὶ
θάρος εἴτε πρὸ μικροῦ ἀκούσας καλλικελάδου μου-
σικῆς, εἴτε ἐπὶ δίωρον καταμελετήσας τὰς διαφόρους
ἀπόψεις δικῆς, ἀφ' ἧς θ' ἀπορρεύσῃ ἴσως οὐχὶ μό-
νος ὁ οἰκονομικὴ αὐτοῦ καταστροφὴ, ἀλλὰ καὶ ὁ ἰ-
λυώδης πῦλός ὁ ἐπὶ τῆς τιμῆς τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ
ἐπιρροηθισόμενος.

Δυστυχῶς ἡ Ἐθρεσία ἦν ὀργανισμὸς λεπτὸς ἐπὶ
τοσοῦτον, ὥστε καὶ εἰς τὰς ἐλαχίστας ἐννοίας ἐνεβά-
θηνεν ἐκάστοτε, ὡς τινες πλάστιγγες ἀμφιταλατεύον-
ται καὶ ὑπ' αὐτὴν ἔτι τὴν ἀερούσῃ τῆς μίας πέ-
ρυγα. Οὕτως αἰθνιδία τις χειρονομία, ἡ παρακεκιν-
δυνευμένη τις λέξις, ἡ ἀδιόρατος παράτασις τυ-
χαίου βλέμματος, ἦρκον ὅπως ἐμποιήσωσιν αὐτῇ
ἐντύπωσιν ἀλγεινὴν, ὁσάκις προῦκειτο περὶ τοῦ
συζύγου αὐτῆς.

Τὴν ἀνδυσχίαν δὲ αὐτῆς προῦκάλει οὐχὶ οἰοσθῆ-

ποτε φόβος περι ἐλαττώσεως τοῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτος τοῦ συζύγου της, ἀλλ' ἡ ἰδέα ὅτι μεγάλη βεβαίως καὶ δοβαρὰ εἶναι ἡ ἀπὸ τινος προκαταλαβοῦσα αὐτὸν θυμοδακῆς μέριμνα, ἥτις κατάρθωσε νὰ μεταβάλῃ αὐτὸν, ἔστω καὶ ὀλίγον. Ἄλλ' ἀφ' ἑτέρου πορρωτάτω ἀπεῖχε τοῦ ν' ἀπευθύνῃ αὐτῷ καὶ τὴν ἐλαχίστην μομφὴν, οὐχὶ δὲ τόσον δι' ἑαυτήν, ὅσον δι' ἐκείνον ἐθλίβετο, γινώσκουσα ὅτι ὁ σύζυγος αὐτῆς ἥκιστα ἢ πᾶς ἄλλος ἦν παρεσκευασμένος πρὸς ὑλικούς ἀγῶνας ἐν τῷ πολυμύχῳ σταδίῳ τῆς ἐπιγείου ζωῆς.

Θλιβερός ἦτο ὁ τρόπος δι' οὗ, καίτοι πιστεύων ὅτι κατορθοῖ ν' ἀποκρῦψῃ τὴν λύπην αὐτοῦ, περιεπτύσσοτο σιωπηλῶς τὴν Θηρεσίαν καθ' ἣν στιγμὴν ἀνεχώρει χάριν τῶν ἀτελευτήτων ἐκείνων μετὰ τοῦ δικηγόρου αὐτοῦ συνεντεύξεων, καθ' ὅτι, ἀληθὲς εἰπεῖν, οὕτως ἐκ συστήματος ἐξεφράζετο δυσοιώνως πάντοτε, προσπαθῶν ἵνα ὑπεκαύσῃ τὸν ζῆλον τοῦ πελάτου αὐτοῦ, ὃν ἐβλεπε διατεθειμένον ὅπως ἐπαφήσῃ εἰς αὐτὸν μόνον ἅπαν τὸ βᾶρος τῆς διαδικασίας. Μετὰ μικρὸν ἡ Θηρεσία παρετήρησεν ὅτι ὁ σύζυγός της ἐπαυσε πλέον ὁμιλῶν περὶ οἰκογενειακῶν τινῶν σχεδίων, ἅτινα τῶς ἀνέθροσκον ὡς εὐάρεστος ποικιλία μέσῳ τῶν ἐρωτικῶν αὐτῶν συνδιαλέξεων· οὐδεὶς πλέον λόγος ἐγένετο περὶ ἐξωτερικῶν καλλωπισμῶν τοῦ γυναικοῦ πύργου, ἢ τοῦ ἀστικοῦ μεγάρου, οὐδεὶς λόγος περὶ τῶν δαπανηρῶν ἀπολαύσεων, ἃς ἄλλοτε προέτεινε πρὸς αὐτήν. ἀρνητικὴν σχεδὸν πάντοτε λαμβάνων ἀπάντησιν, οὐδὲ περὶ τῶν πολυπλόκων διαγραφόμενων φιλανθρωπικῶν συνδυασμῶν χάριν τῶν ἐνδεῶν καὶ πασχόντων, συνδυασμῶν, οἵτινες, ἀντιθέτως πρὸς τοὺς πρώτους, μετὰ προθυμίας ἐγένοντο δεκτοὶ ἐκάστοτε. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς οἰκοθεν ἐπιβαλλομένης καὶ ἀμειώτου ἐτι διατελούσης ἡγεμονικῆς πολυτελείας, ἐμάντευε τις ἐν τῷ βάθει τῆς διανοίας αὐτοῦ τὴν μέγαιραν ἰδέαν τῆς «οἰκονομίας», ἣς τὸ ὄνομα ἀπέφευγον νὰ λαλήσωσι τὰ χεῖλη του, ὡσεὶ θὰ ἐκαίοντο ὑπ' αὐτοῦ. Ἐπεδίωκεν ἥδη ἐν παραδύστῳ τὴν οἰκονομίαν, αὐτός, ὅστις ἀνάθεμα προέφερεν ἄλλοτε κατὰ τῶν ἀπαισιῶν φράσεων τῶν κυκλοφοροῦμένων ἥδη ἐν ταῖς μαρμασμάδεσι τοῦ φθίνοντος αἰῶνος ἡμῶν λοιδορίας στιγμαῖς: «τοῦτο στοιχίζει πολὺ ἀκριδὰ» δὲν ἔχω καιρὸν. . .».

Καίτοι ἀπέφευγον τὸ νὰ προβῶσιν εἰς ὁμολογίαν πρὸς ἀλλήλους, ἠσθάνοντο ὅμως ἑαυτοὺς ταπεινομένους, καθ' ὅσον διέβλεπον ὁσπμέραι ἐλαττωμένην τὴν εὐδαιμονίαν αὐτῶν, ὁσπμέραι ταραττομένην ὑπὸ τοῦ ζητήματος τοῦ γυμνοῦ παντὸς γοήτρου ἰσορροπίας καὶ εὐγενείας, τοῦ περιφρονητέου καὶ καταπτύστου πρὸ πάσης τρυφεράς καὶ μεγάλης ψυχῆς, ὑπὸ τῶν «χρημάτων» τέλος! ὦ, πῶς θὰ ἐμειδίω, μεθ' ὅποιας πικρᾶς εἰρωνείας θὰ ἐμειδίω ἀτενίζοντες ἀλλήλους, ἐάν, ἐν τῇ ἐποχῇ, καθ' ἣν ἀντηγαπῶντο μηδόλως ἐλπίζοντες ὅτι θὰ ἐστεφάνουτό ποτε ὑπὸ ἐπιτυχίας ὁ ἔρωσ των, ἀντήχει εἰς τὰ ὄψα αὐτῶν ἡ πρόρρησις αὕτη:

«— Τὰ χρήματα» θὰ ρίψωσι τὴν πρώτην ζοφῶδη σκιάν ἐπὶ τῆς εὐφροσύνης χαρᾶς ἣν εἰς τὰς ψυχὰς ὑμῶν θὰ ἐνσπείρῃ τοῦ ὄνειρου ὑμῶν ἡ πραγμάτωσις! . . .».

Φεῦ! ἠγνόουν εἰσέτι τότε ὅτι ὁ χρυσὸς ἐν τῇ ἐπικρατοῦσῃ σήμερον διοργανώσει τοῦ κοινωνικοῦ

βίου εἶναι οὐχὶ πλέον γεῶδες μέταλλον, ὅπερ δικαιοῦται τις ἵνα περιφρονῇ, ἀλλὰ ζωτικὸν στοιχεῖον ἀναπόφευκτον τόσῳ μᾶλλον καθ' ὅσον εὐρηται ἀπανταχοῦ διακεχυμένον ὡς ὁ ἀήρ ὃν ἀναπνέομεν.

Ἐφ' ὅσον μὲν ἀθρονοῦσιν εἰς ποσότητα ἀρκοῦσαν ὁ ἀήρ καὶ χρυσός, οὐδόλως εἰς αὐτοὺς προσέχομεν· ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἀρχονται σπανίζοντες, αἱ βάσανοι ἡμῶν λαμβάνουσι γένεσιν. Τὸ ὑπὸ τῆς ἀσφυξίας ταύτης ἐπαπειλούμενον ὃν ταρασσεται, φρυάττει, ἀμύνεται, περιελίσσεται μετ' ἀπελπισμοῦ εἰς πᾶσαν προστυγχάνουσαν εὐκαιρίαν, ὡς ὁ πνιγόμενος περὶ τὴν ἄγκυραν καὶ ἐν τῷ σφοδρῷ καὶ ἐνδελεχεῖ αὐτοῦ ἀγῶνι κατορθοῖ ἵνα συνθλάσῃ πᾶν κώλυμα . . . καὶ ἰδοὺ ἡ στιγμὴ καθ' ἣν ἡ ἠθικὴ ἀξία ἐκπίπτει, ἡ ἐνότις τῶν συζύγων διασπᾶται, οἱ ἀδελφοὶ διαμάχονται πρὸς ἀλλήλους, ὁ υἱὸς ἐκστομίζει λόγους ἀναδιβάζοντας ἐπὶ τῶν βλεφάρων τῆς μητρὸς τὰ θερμοπικρα δάκρυα! ἰδοὺ ἡ στιγμὴ καθ' ἣν ἀναθρόσκουσιν αἱ ἄδικοι καταγγελίαι, αἱ ριψοκίνδυνοι προτάσεις εὐρίσκουσι χῶρον ἐκτελέσεως καὶ συνάπτονται συμφωνίαι συνενώσεως καὶ συνεργασίας ὑπὸ ὄρους ἐκπληκτικούς. Τίς δὲν ἐφριξε βλέπων τοὺς δυσμόρφους σπαθμοὺς εὐγενεῶς φυσιογνωμίας, ἀναλλοίωτον ἄχρις ὥρας τηρησάσης τὸ μεγαλεῖον αὐτῆς, ἀλλ' ἐν ἀκαρεῖ παραλλασσομένης ὑπὸ τῆς στειρεύσεως τοῦ ἀργυρίου, οἰνεῖ ὑπ' ὀδυνηρᾶς καὶ ὀξείας κρίσεως; . . .

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ἄνδρες ὡς ὁ Σενάκ εἰς κίνδυνον παρομοίας ἠθικῆς ἐκπτώσεως οὐδόλως ὑπόκεινται, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸν ἥδη ἦρξατο ἐμφυλλοχωροῦσα ἡ καχεξία ἐκείνη ἡ ὀχληρὰ καὶ ἀσφυκτικὴ. Μέριμνα πικρὰ καὶ διαρκὴς ἦρχιζεν ἥδη ταράττουσα ὁσπμέραι τὴν ἀμοιβαίαν τῶν δύο συζύγων στοργὴν, ἐπομένως δὲ ὁσπμέραι ἐπὶ μᾶλλον ἐξηναγκάζοντο ἵνα καταλείψωσιν ἀλλήλους μόνους ἐν τῇ πικρίᾳ των, αὐτοὶ, οἵτινες τῶς κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς βιωτικῆς ἀσφαλείας, οὐδέποτε ἀπεχωρίζοντο. Τάλαινα Θηρεσία! ὦ, ἂν τοῦλάχιστον ἠδύνατο καὶ νῦν νὰ διέρχεται τὰς ὥρας τῆς μονώσεως ἐν τῇ γλυκερᾷ τῆς ἐξοχῆς ἠρεμίας, ἢ ὑπὸ τὴν στέγην τῆς μικρᾶς τοῦ πύργου αἰθούσης, ράπτουσα ἀμφιέσεις χάριν τῶν ἐνδεῶν καὶ ἀκροωμένη τῆς συντροφῆς Ἀγγλίδος, ἥτις ἀνεγίνωσκεν ὑψηλοφῶνως πρὸ αὐτῆς! ἀλλ' εὐρίσκετο ἥδη ἀναμεμιγμένη μετὰ τῆς τυρβαζούσης κοινωνίας, ἥτις, καίτοι πολλακίς μένει ὄλως ἀπαθῆς πρὸ τῶν δεινοπαθημάτων τοῦ πλησίου, ἠξίου ἥδη ἵνα οἰκτεῖρη αὐτὴν μεθ' ὕψους συμπαθείας οὐχὶ ἀμίκτου τόπου τινὸς αὐστηρᾶς κατακρίσεως.

— Ἡ δυστυχὴς νέα! ἔλεγον αἱ ἐπικληροὶ χῆραι ὅποσον φρικῶδες μέλλον! ἄ! . . . συνοικέσια συναπτόμενα ὑπὸ τοιοῦτους ὄρους ἀφεύκτως θὰ καταλήξωσιν εἰς τέλος λυπηρόν! . . .

Αἱ δὲ ὑπανδροὶ, ὧν τὰ συνοικέσια εἶχον ἥδη καταλήξει λυπηρῶς ἔνεκα διαφόρων ὄλως αἰτίων, πολλῶ οὐσιαστικωτέρων καὶ μᾶλλον προσωπικῶν, ἔλεγον θρηνηδῶς, φιλαρέσκως στενάζουσαι:

— Δὲν θ' ἀπολαύσῃ ἐπὶ μακρὸν τὴν εὐδαιμονίαν της.

Οἱ ἄνδρες ἀφ' ἑτέρου εἰς τὰς μᾶλλον ἢ ἥττον συμπαθεῖς παραμυθίας, ἃς ἀπέτεινον πρὸς τὸν Σενάκ,

επανελάβανον πάντοτε, ὑπὸ ἄλλην ὅλως μορφήν, τὰς ιδέας τοῦ Δουβουκέ.

— Ἐσαεὶ λοιπὸν θὰ κηρύττη ἡ κοινωνία συστηματικὸν πόλεμον διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου κατὰ τοῦ εὐγενοῦς, ὅστις τυχὸν ἐπεθύμησε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν μηχανικὴν ἰδιοφυΐαν του; κατὰ τί λοιπὸν βλάπτει ὁ ἀριστοκράτης τὴν ἑταιρίαν τῶν Ἐλευθεροτεκτόνων (francs maçons), τοὺς δημοκράτας ἢ τοὺς Ἑβραίους, ὥστε νὰ γείνη ἄξιος τοῦ μίσους αὐτῶν;

Ἡ κ. δὲ Σαβορνάι, καίπερ μηδὲ ὅλως ἐγκαταλείπουσα τὸ ἐρημητῆριον αὐτῆς, ἐγνώριζεν ὅμως κάλλιον ἢ πᾶς ἄλλος τῶν Παρισίων κάτοικος, τὰς ἐκάστοτε διαδιδόμενας φήμας περὶ τῶν ἀνεψιῶν αὐτῆς, τοὺς ὁποίους ἡμέραν τινὰ μετεκαλέσατο ἐδυσχερῶς. Οὗτοι προσῆλθον νομίζοντες ὅτι θὰ εὖρωσι τὴν θείαν αὐτῶν κατατεταραγμένην σφοδρῶς ὑπὸ τῶν κοινωνικῶν περιπετειῶν τῶν προσφιλῶν θετῶν τέκνων τῆς, διότι ἄλλως τε οὐδέποτε καθ' ὅλον τὸν μακρὸν αὐτῆς βίον εἶχεν ὑποπέσει εἰς δεινὰ τοιαύτης φύσεως. Ἄλλ' ἠπατώντο ἢ ἀγαθὴ μοναχὴ μετὰ μεγάλης ἡρεμίας ὑπεδέξατο αὐτούς, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἰδιωτικοῦ αὐτῆς συμβούλου, ἦτοι τοῦ περιωνύμου Σαμπενουά, ἀνδρὸς πολυασχόλου καὶ μονοουχὶ παντεπιστήμονος, ὅστις συνάπτει ἐπὶ τὸ αὐτὸ καθήκοντα τοσαῦτα καὶ τοσοῦτον διάφορα καὶ ἀντίθετα ἐπιπρὸς ἄλληλα, ὥστε πρὸ αὐτοῦ εὐλόγως πᾶς τις διερωτᾶται πῶς κατορθοῦσι νὰ εὐρίσκωσιν ἐπιεργασίας οἱ λοιποὶ τῶν Παρισίων κάτοικοι.

Ὁ Σαμπενουά ἠσπᾶσθη σταθερῶς τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα περὶ τὸ ἐξηκοστὸν τῆς ἡλικίας του ἔτος, ἐγκαταδρῶσας τὸν υἱὸν αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον ἐπεθύμει ν' ἀποκαταστήσῃ, ἐν τῷ διασήμεῳ ἐν τῇ Πρωτεύουσῃ δικηγορικῷ γραφείῳ του. Ὡν γεροντοσαστῆς, πάλαι πρεσβευτῆς, ἐταῖρος τῆς Ἀκαδημίας, μέλος τῆς ἐφορίας τῆς Γαλλικῆς Τραπεζῆς καὶ ἐπίτροπος τῆς ὁλομελείας αὐτῆς, εἶναι συγχρόνως εἰδικὸς εἰς τινὰς ὁικονομικὰς ὑποθέσεις ὧν ἡ λύσις παρουσιάζει δυσχερείας ἀπελλιπτικὰς. Αὐτῷ καὶ μόνῳ πάντοτε ἀπόκειται τὸ λεπτεπίλεπτον ἔργον τῆς συμφιλιώσεως συζύγων, ὧν αἱ μισθιστορικαὶ ἐριδες ἀνὰ σύμπασαν τὴν Εὐρώπην διεσπλάσθησαν, ἢ ἢ ὑποστήριξις οἰαζόμηντε μεγάλης ἑταιρίας παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ βαράθρου εὐρισκομένης, καὶ ἀπειλούσης νὰ συνκλονήσῃ τὸ σύμπαν διὰ πολυδρόντου πτώσεως. Ἄλλ' ὑπὸ τὸ βαρὺ τοῦτο ἄχθος τῶν ἐξομολογήσεων, τῶν εὐθυνῶν καὶ τῶν πολυμερῶν ἀνυσυχιῶν, αἵτινες θὰ ἠδύναντο νὰ προκαλέσωσι τὸν ἐξ ἑτέρου θάνατον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς συνήθους τινὸς θνητοῦ, ὁ πανδαῆς οὗτος ἔχει ἡρεμον τὴν κυκλοφορίαν φέρων ἰδιάζουσάν τινα ἐκφρασὶν χονδροειδοῦς πως εὐεξίας ἐπὶ τοῦ προσώπου, τοῦ ὁποῖου ἢ θολὴ διάχρωσις συγχέεται μετὰ τῆς βαθείας καὶ ἀμφιδόλου τῆς κόμης καὶ τῶν παραγναθῶν χροιάς. Τοιοῦτος εἶναι ὁ γενικὸς ἀλλ' εὐκρινῶς διαγραφόμενος ἀπεικονισμὸς τοῦ ἀνδρός, ἀπεικονισμὸς ἄξιος τῆς χειρὸς καλλιτέχνου, ὅστις, φειδωλὸς τοῦ τε χρόνου καὶ τοῦ κόπου αὐτοῦ, διὰ μιᾶς μόνης τοῦ χροστέριου αὐτοῦ γραμμῆς ἀναπαρίσθιν ἀσφαλῶς τὴν ὅλην τοῦ προτύπου μορφήν. Ἄλλ' οὐχ ἥττον μὴ ἐμπιστευόμεθα εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἀποψίν.

Ζωρὰ ἀστραπὴ διακαοῦς περιεργίας ἐσελάγησεν ἐν τῷ βλέμματι τοῦ νομομαθοῦς ὅτε εἶδε εἰσερχομένην

τὴν κόμησσαν. Ἠγέρθη, ὑπεκλίνατο μετὰ σπουδῆς καὶ ἐκάθισε πάλιν, ἀπέτεινε δὲ πρὸς αὐτὴν τὰς ἀναγκαίας ἐρωτήσεις μετὰ ψυχρᾶς συντομίας τριαύτης, ὥστε θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἀπευθύνεται οὐχὶ πρὸς ἐπαφροδίτον καὶ εὐγενῆ γυναῖκα, ἀλλὰ πρὸς ἄμοιρον πάσης χάριτος καὶ παντὸς θεαλήτρου πελάτιδα. Ἐν διαστήματι πέντε μόλις λεπτῶν κατήρτισεν ἀνακεφαλαίωσιν τῆς δίκης τόσῳ εὐκρινῆ καὶ βαθεῖαν, ὥστε μικροῦ δὲν ἔχειροκρότει αὐτὸν ὁ Ἄλβέρτος, ὅστις χάρις εἰς αὐτὸν διέδλεπεν ἦδη ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ σημεῖα, ἅτινα ὁ Δουβουκέ δὲν εἶδεν ἢ δὲν ἐξέθηκεν αὐτῷ μέχρι τοῦδε ἐν ταῖς καθημεριναῖς σχεδὸν μετ' αὐτοῦ συνεντεύξεσιν. Ἐν συνόλῳ ἢ γνωμοδότησις τοῦ Σαμπενουά ὑπῆρξεν ἀριστομαντικὴ οὕτως εἰπεῖν, ἐφάνη δὲ οὗτος ὡς αἰσιόδοξος ἰατρός τῆς ἀσθενείας ἦν τέως ἕτερός τις ἀπαισιόδοξος ἐθεράπευεν, ὡς εὐελπὶς, τοῦ ὁποῖου ἢ διάγνωσις εἶτε εἰλικρινῆς, εἶτε προσπεποιημένη κατὰ τι, ἐπέχυσε γλυκεῖαν παρηγορίαν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν τριῶν ἀκροατῶν. Ἐπειτα δὲ ἀποχαριετήσας, περιεργάσθη τελευταῖον τὴν κόμησσαν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν διὰ γοργοῦ βλέμματος, καὶ ἠρώτησεν οἶονε παραδεδομένος εἰς ἰδίας σκέψεις:

— . . . Γνωρίζετε τὸν Μοντουσσέ;

— Ὅχι, ἀπάντησεν ἐκείνη διανοίγουσα τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς της· ποῖος εἶναι;

— Ὁ πρόεδρος ὅστις θὰ ἐκδικάσῃ τὴν ὑποθεσί σας, ἀλλὰ τί λέγω; πῶς θὰ ἠδύνασθε νὰ τὸν γνωρίζητε, ἀφ' οὗ αὐτὸς μετὰ τόσων καθ' ἐκάστην σχετίζεται;

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Σαμπενουά τὸν λόγον ἔλαβεν ἡ κ. δὲ Σαβορνάι.

— Τέκνα μου, τοῖς εἶπε, δὲν εἶσθε τόσον ἀσθενεῖς ὅσον ἐνόμιζον κατόπιν τῶν ὄσων ἤκουσα, καὶ πολὺ σπεύδουσιν οἱ καλοὶ μας φίλοι νὰ σᾶς ἐνταφιάσωσιν· ἀλλὰ πταίετε σεῖς! σᾶς νομίζουν τεθνεῶτας, διότι δὲν σᾶς βλέπουσι συνεχῶς. Ἄκουσε λοιπὸν, ἀνεψιά μου, περιβλήθητι ὡραῖαν ἐσθῆτα, διάτρεξον τὰς αἰθούσας καὶ ἐν παρόδῳ μετὰ δύο φιλομειδῶν χαριτολογιῶν ψιθύρισον πρὸς τοὺς τυμβωρύχους τοῦτους ὅτι εἶναι ἀνόητοι. Καὶ σὺ, ἀνεψίε μου, ἐπάνελθε εἰς τὸν κύκλον σου, καὶ κατορθώσον ὥστε νὰ προενεχθῇ ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ ἢ ἀθώως σου· τοῦτο δὲ θὰ ἐπιτευχθῇ εὐχερέστατα, μόλις ἀναθῆ ἡ δεύτερον σιγάρον, καθ' ὅτι ὁ ἐντιμώτατος κ. Καδαροῦ δὲν θὰ ἔχη βεβαίως τὸ εὐτύχημα νὰ παρευρίκηται εἰς τὴν ὀμῆγυριν. Τὴν ἐπισοῦσαν διακόσιοι νομομαθεῖς θὰ ἦναι πεπεισμένοι ὑπὲρ σοῦ περισσώτερον ἢ ὁ κύριος Γοδῶν, πρὸ πάντων δὲ θὰ ἦναι περισσώτερον ἢ ἐκεῖνος βέβαιοι περὶ τῆς ἰδίας αὐτῶν ἀξίας. Ἰδοῦ ποῖα εἶναι ἡ ὀφελιμότης τῶν κοινωνικῶν σχέσεων· εἶναι καλὸν αἱ ἀρχαὶ νὰ μάθωσιν ὅτι ἡ κοινὴ γνώμη ψηφίζει ὑπὲρ σοῦ, καὶ βεβαίως θὰ τὸ μάθωσι, διότι ἡ Δικαιοσύνη εἶναι μὲν τυφλὴ, ἀλλ' ὄχι καὶ κωφὴ.

Κατὰ τὴν ἀπέλευσιν ὁ Ἄλβέρτος εἶπε πρὸς τὴν Θηρεσίαν:

— Μετὰ θαυμασμοῦ βλέπω ὅτι ἡ θεία σου γνωρίζει τὸν κόσμον κάλλιον ἢ ἡμεῖς.

— Πάντοτε ἀκούω διαβεβαιούμενον ὅτι οἱ ξένοι γνωρίζουσι τοὺς Παρισίους κάλλιον ἢ οἱ Παριδιανοί, ἀπάντησεν ἐκείνη.

Εἰπειθὸς ὑπέκουσα εἰς τὰς διατάξεις τοῦ κρη-